

קונטרס

הַתְּקַרְבוֹת לְרַבְּנוּ ז"ל

יגלה גלויים נפלאים במעלת הזוכה להתקרב אל
רבנו ז"ל, ויחזק ויעודד את כל מי שפֿכֿר זכה
להתקרב אליו, שֿלֿבֿל ישֿבֿר משום דָּבָר בְּעוֹלָם.

בְּנוֹי וּמִסֵּד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבִּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תְלָמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נְפֵלָא, אֲשֶׁר כָּל רִז לֹא אָנִיס לִיה

רַבִּי נֶתָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ

וּמְשֻׁלָב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי

חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדְפוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֵסֵלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: אֵין עוֹד שְׂמֻחָה יוֹתֵר
גְּדוֹלָה מִזֹּו, שְׂאָדָם זוֹכֶה לְהִיּוֹת מְקַרֵּב אֶל
רַבְּנוּ ז"ל, כִּי רַבְּנוּ ז"ל מְעוֹרֵר אֶת הָאָדָם
מִהַשְׁנָה, כְּמוֹבָא בְּדַבְּרֵי ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק
א', סִימָן ס'): יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׂיִשְׁנִים אֶת יְמֵיהֶם,
וְהַצְּדִיק מְעוֹרֵר אוֹתָם מִהַשְׁנָה, אֲשֶׁרִי מִי
שְׂזוֹכֶה לְהִיּוֹת מְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתלו)

קוּנְטָרַס

הַתְּקָרְבוֹת לְרַבְּנוּ ז"ל

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, אֲשֶׁר כָּל זְמַן
שָׁאֲדָם מְלַבֵּשׁ בְּגוּף גִּשְׁמִי וְחֻמְרִי, אֵינוֹ יָכוֹל לְהִבִּין
וְלְדַעַת גְּדֻלַּתוֹ שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל. רַבְּנוּ ז"ל סִפֵּר לָנוּ
(סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה ז' מֵהַזְּכוּב וְהַעֲכָבִישׁ), שֶׁקִּדְּם שְׂפִירְדָּה
נִשְׁמָתוֹ לְזֶה הָעוֹלָם, הַסֵּמ"ךְ-יָמ"ם עָשָׂה רַעַשׁ בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת, וְצָעַק: "אִם הַנִּשְׁמָה הַזֹּאת תִּרְד, אֵין לִי מָה
לַעֲשׂוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם". אָמְרוּ לוֹ: "קֵץ בָּא הַקֵּץ, הַנִּשְׁמָה
הַזֹּאת מִכְרַחֵה לָרְדֹת, וְאַתָּה תִּצָּא וְתִמָּצָא לָךְ עֵצָה נְגִידָה".
וַיִּצָּא וְלֹא חָזַר. וּבֵין כֶּף הוֹלִיכּוֹ אֶת נִשְׁמַת רַבְּנוּ ז"ל
מֵעוֹלָם לְעוֹלָם, וְהַשְּׁבִיעוּ אוֹתָהּ [כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים (עֵין יִלְקוּט יִשְׁעִיהָ תִּסּוּד), שֶׁקִּדְּם שְׁהַנִּשְׁמָה יוֹרְדֹת
לְזֶה הָעוֹלָם, מִשְּׁבִיעִים אוֹתָהּ: "תְּהִיָּה צְדִיק וְאֵל תְּהִיָּה
רָשָׁע", וְשָׂאָר הַשְּׁבִיעוֹת]. וְהוֹלִיכּוֹ אוֹתָהּ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת
לְהִרְאוֹתָהּ כָּל הַשְּׁעִשׁוּעִים וְהַתְּעַנּוּגִים, וּמְחַכֵּים לְסֵמ"ךְ-
יָמ"ם, וְעַדִּין לֹא בָּא. וְהִנֵּה בָּא עִם אֵיזָה זֶקֶן צוֹחֵק וְצַחֲקוֹ
וְכוֹ, וְאָמַר: "יֵשׁ לִי כֶּבֶד עֵצָה, הַנִּשְׁמָה הַזֹּאת יָכוֹלָה

לרדת". ואז ירדה נשמת רבנו ז"ל. ואומרים על זה אנשי שלומנו, שהיה מוכן מדברי רבנו ז"ל, שזו הייתה עצת הסמ"ך-מ"ם, לעשות את כל הענין של רבנו ז"ל לצחוק, וילעגו — מה זה ברסלב וכו', כדי להרחיק אנשים מזה וכו'. ובאמת אנו עדים, שזה כמאתים שנה שנשמתו של רבנו ז"ל בזה העולם, והלמוד שלו הולך מסוף העולם ועד סופו, אבל בכל הדורות היה דבר רבנו ז"ל לקלם וללעג, ובני-אדם חשבו מה זה ומי זה וכו', ודברו מה שדברו וכו', עד שהיה ממש מסירות נפש עצומה להתקרב אל רבנו ז"ל, פי מי שהתקרב, תכף-ומיד התפשטו עליו המניעות והעכובים ודברו עליו, והתלוצצו ממנו מאד מאד, עד שהיה קשה להחזיק מעמד. עם כל זאת הפליט רבנו ז"ל פעם ואמר דבור: "עוד יבוא אברהם, ויפאר ויהדר את עניני, ויסבירו לכל העולם בצורה כזו, שכלם יבינו".

ובאמת האברהם הזה היה מוהרנ"ת ז"ל, שפסר את כל כלו לרבנו ז"ל, כל דבור ודבור שרבנו ז"ל הוציא מפיו, מוהרנ"ת ז"ל כתבו, כל תורה ותורה שרבנו ז"ל אמר — רשמה, כל שיחה ושיחה שרבנו ז"ל שח עם אנשי שלומנו, מוהרנ"ת ז"ל כתבה, וכך זכינו שיש לנו היום ספרי רבנו ז"ל: "לקוטי-מוהר"ן", שזהו ספר היסוד בחסידות ברסלב, אשר רבנו ז"ל העיד בפרוש

בפני אנשי שלומנו, שאם לא מוהרנ"ת ז"ל, עָלָה אַחַד מִמֶּנּוּ לֹא הָיָה נִשְׁאָר. מוהרנ"ת ז"ל מָסַר נַפְשׁוֹ לְכַתֵּב אֶת תּוֹרַת רַבְּנוּ ז"ל, עַל אֵף גְּדֹל הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲכוּבִים שֶׁהָיוּ עַל זֶה, עִם כָּל זֹאת מָסַר נַפְשׁוֹ בְּפַעַל לְכַתֵּב וְלַרְשֵׁם אֶת הַתּוֹרוֹת וְהַמְּאָמְרִים הַגְּדוֹלִים שֶׁרַבְּנוּ ז"ל אָמְרָם בְּעֵת הַקְּבוּצִים שֶׁהִתְקַבְּצוּ אֲנִשֵׁי שְׁלֹמֵנוּ אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל. וְכַךְ זָכִינוּ שֵׁישׁ לָנוּ סֵפֶר הַיְסוּד בְּחִסְדוֹת בְּרֶסֶלֶב, שֶׁהוּא הַ"לְקוּיֵי-מוֹהַר"ן", אֲשֶׁר רַבְּנוּ ז"ל הִפְלִיג מְאֹד בְּמַעֲלַת הַסֵּפֶר הַזֶּה (עֵין חַיֵּי-מוֹהַר"ן, אוֹת מַעֲלַת תּוֹרָתוֹ וּסְפָרָיו הַקְּדוּשִׁים), וְאָמַר, שֶׁעַל יְדוֹ יְכוּלִים לְהַעֲשׂוֹת בְּעַל תְּשׁוּבָה גְּדוֹל, וְכֵן בְּעַל הַשְּׂגָה וּבְעַל מִחַ עָצוּם, כִּי הַסֵּפֶר שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל "לְקוּיֵי-מוֹהַר"ן", כָּלוּל מְכֹל הַסְּפָרִים, וְהוּא מִפְתַּח לְכֹל כְּתָבֵי הָאֵר"י ז"ל וּלְכֹל סְפָרֵי הַזִּהָר וְהַתְּקוּנִים וְקַבְּלַת הַרְאִשׁוֹנִים וְהַאֲחֵרוֹנִים, וּמִי שֶׁרָק זוֹכֶה לְהִתְמִיד בַּסֵּפֶר "לְקוּיֵי-מוֹהַר"ן", נִפְתַּחִים לוֹ הַמַּחֲזִין, וּמִתְחִיל לְהַשִּׁיג הַשְּׂגוֹת כְּאֵלוֹ, שֶׁלֹּא תֵאָר וְלֹא שֶׁעַר כָּלָל. וְכֵן יֵשׁ לְרַבְּנוּ ז"ל סֵפֶר "סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת", שֶׁלֹּשֶׁה-עָשָׂר סְפּוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד, אֲשֶׁר הִלְשׁוֹן בְּעֶצְמָהּ מְעוֹרְרַת מֵהַשְּׂנָה. רַבְּנוּ ז"ל הִלְבִּישׁ גְּנֻזִיָּא דְּמִלְכָּא, סְתָרֵי נִסְתָּרוֹת, בְּתוֹךְ הַשְּׁלֹשֶׁה-עָשָׂר סְפּוּרִים אֵלוֹ, שֶׁהֵם שְׁלֹשֶׁה-עָשָׂר נִהְרֵי אֶפְרָסִמוֹן, שֶׁכָּל צְדִיק וְצְדִיק יִזְכֶּה לָהֶם בְּגֵן-עֵדֶן. עֵצֶם הַסְּפּוּרִים — כְּשִׁקוּרָאִים בָּהֶם, זֶה מְעוֹרֵר מֵהַשְּׂנָה הַעֲמָקָה שֶׁאָדָם

ישן, כמובא בדבריו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ס'), אשר הספורי-מעשיות של הצדיק, שהם מסוד עתיק, מעוררים מהשנה; וכן זה מסגל מאד להריון — אמר רבנו ז"ל; אשה עקרה, יכולה לזכות על-ידי קריאה בספר זה לזרע של קימא. ועל כל ספור וספור ישנם פרושים לאין ספר. וכן יש "ספר-המדות", שספר זה כתב רבנו ז"ל קדם גיל שתיים-עשרה, והוא ספר נפלא מאד, שרבנו ז"ל השיג השגות נוראות מכל התנ"ך ומכל מאמרי חז"ל, וסדרם בסדר נפלא על-פי אל"ף-בי"ת, ומזה יצא "ספר-המדות". ורבנו ז"ל רצה שנלמד ונתמיד בספר זה, כי המדות הן עקר האדם, וברגע שאדם מתנהג על-פי המדות של רבנו ז"ל, הוא אדם אחר לגמרי. ובפרוש גלה לנו רבנו ז"ל, שהספר הזה עשה אותו יהודי. וכשהיה עוד ילד, שבר את מדותיו הרעות וזכה למדות טובות על-ידי "ספר-המדות". ורצה מאד שכל אנשי שלומנו יתמידו בו, וצוה להדפיסו במהדורה קטנה, כדי שיוכלו להכניסו לכיס, ותמיד לעיין בו. כמו-כן יש ספר "שיחות-הר"ן" ו"חיי-מוהר"ן", אשר אלו השיחות והתולדות של רבנו ז"ל, שמוהר"ן ת"ז"ל כתבם. והנה אנו נמצאים כמעט מאתים שנה מאז שרבנו ז"ל נסתלק מזה העולם, ואנו עדים שדבר אחד מדבריו לא שב ריקם, ובדור הזה מתגלה אור רבנו ז"ל בצורה כזו, שעוד לא היה משך כל

הדורות, וככל שעם ישראל מתעוררים בתשובה, כלם נמשכים אל תורת רבנו ז"ל כאל מגנט שואב. כי יש כח בדברי רבנו ז"ל לקרב ולחזק, לעודד ולשמח ולהדריך אפלו אדם שעבר כבר על כל התורה כלה, רחמנא לצלן. ולכן לסמ"ך-מ"ם, אם-כן, לא יועיל דבר, הוא אבוד לגמרי. וככל שנזכר להפיץ את ספרי רבנו ז"ל בעולם, כמו-כן תתגלה אמתת מציאותו יתברך, וימחק הסמ"ך-מ"ם מהעולם, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן סז), שהצדיק הוא היפי והפאר והחן של כל העולם, וכשהוא יתגלה, ממילא יתגלה כבודו יתברך, עין שם.

היה אחד מאנשי שלומנו בשם ר' ישראל קארדונוער ז"ל, שאמר: עכשו פשנשמת רבנו ז"ל ירדה לזה העולם, הסמ"ך-מ"ם יכול לקפץ מהארץ לשמים ומהשמים לארץ, ולא יועיל לו. כי רבנו ז"ל יש לו למודים עמקים להחיות נפש כל חי, עמק עמק מי מציאנו. אבל התנאי הראשון בחסידות ברסלב, אם אדם רוצה להתקרב אל רבנו ז"ל וללכת בדרךכו, היסוד והעקר הוא "תמימות". רבנו ז"ל הפליג מאד מאד במעלת התמימות, כמו שאומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן יב): כשאדם הולך אחר שכלו וחקמתו, הוא יכול לבא לטעיות גדולות, ויש אנשים גדולים ומפרסמים שהטעו

את כל העולם בטעויות, והעבירו על הדת, והכל היה רק מחמת שהלכו עם חכמות ושכל עצמי. פי עקר היהדות זהו תמימות ופשיטות. ורבנו ז"ל הפליג מאד במעלת האנשים הפשוטים, שאינם יודעים חכמות, ורוצים רק את הקדוש-ברוך-הוא, ומשתוקקים רק אל הקדוש-ברוך-הוא, ובפרט שמרבים בתפלות, בתחנונות ובקשות. וזה היה אצל רבנו ז"ל עקר גדול. ולכן כל מי שרוצה להתקרב לרבנו ז"ל וללכת בדרכו, הדבר הראשון שעליו לרפוש: מדת התמימות, להיות איש תם וירא אלקים, לדעת מה הוא רוצה מעצמו; כי באמת אדם יכול לזכות בזה העולם לכל המדרגות שזכו להן הצדיקים. ורבנו ז"ל הפליג לדבר הרבה מגדלת נשמות ישראל, שכל נשמה ונשמה היא חלק אלוך ממעל, והיא באה מהקדוש-ברוך-הוא, וכך זמן שהיא נמצאת בזה העולם, יכולה להשיג רוחניות אלקות בעודה בגוף הגשמי. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כב), שאדם צריך לזכור את גופו שיהיה כל-כף מזכור, עד שגם מהגוף החמרי והגשמי יראה אלקות, כמו שכתוב (איוב יט, כו): "מבשרי אֶחְזֶה אֱלֹקִים". ורבנו ז"ל גלה לנו, שזו התכלית בזה העולם — להשיג את הקדוש-ברוך-הוא הוא עוד מהבלי העולם הזה, מהגשמיות והחמריות. בעבור זה התחיל רבנו ז"ל את ספרו הקדוש "לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן א', שאיש הישראלי צריך

התקרבות לרבנו ז"ל

קצג

להסתכל תמיד בשכל שיש בכל דבר, ולקשר את עצמו אל זה, הינו בכל מה שהוא רואה, בכל מה שהוא שומע, צריך להסתכל על האלקות שיש בדבר הזה, ולשמע האלקות שישנה וטמונה בדבר הזה, כמו שאומר רבנו ז"ל (שיחות הר"ן, סימן נב): מכל הדברים צועק כבוד השם יתברך, אפלו מספורי הגויים, גם-כן צועק קול הקדוש-ברוך-הוא, וקורא אותו להתקרב אליו יתברך, והוא יקרבו ברחמים, עין שם. ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לג): יש ימי טוב ויש ימי רע; בכל יום ויום משתנה מצב רוחו של אדם, ואינו אותו אדם; יום אחד הוא מתלהב להקדוש-ברוך-הוא, משתוקק אליו יתברך, ומקבל על עצמו שיחזר בתשובה שלמה, ושיהיה דבוק לגמרי בהקדוש-ברוך-הוא, ויום אחר הוא שבור ורצוץ, מדכא ביאוש, ומתחרט למה הצרף להתחיל. וכך סובב והולך עם האדם, פעם כך ופעם אחרת. ומסביר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לג): מהיכן בא דבר זה? אלא שלמה המלך אומר (קהלת ז, יד): ביום טובה היה בטוב, וביום רעה ראה; הינו, שבאמת הכל זה אלקות ואלקות זה הכל; ולכן ביום טוב, שמאיר לך האור אין סוף בגלוי רב = "היה בטוב"; "וביום רעה" שנחשך ממך כל האור — "ראה" והתבונן איך שבהסתרה שבתוך הסתרה מנחים כל האורות עליונים, כי אין בלעדיו

יתברך כלל, רק צריכים לראות ולהתבונן באלקותו
 יתברך הגנוזה וטמונה בתוך הבריאה. וחקמינו
 הקדושים אומרים (תנחומא נשא ג): מיום שברא הקדוש-
 ברוך-הוא עולמו, נתאנה שיהיה לו דירה בתחתונים;
 אזי רבנו ז"ל רצה, שכל אחד ואחד מנשמות ישראל
 יזכה לממש את התאנה של הקדוש-ברוך-הוא,
 כביכול. הקדוש-ברוך-הוא מתאנה לגור אתנו, לחיות
 בינינו, כביכול. ורבנו ז"ל מגשים את רצונו יתברך
 עבדה ולמעשה. ולכן הזהיר את כל אחד מאנשי
 שלומנו, שירגילו עצמם להתבודד אל הקדוש-ברוך-
 הוא, ולבקש רק ממנו יתברך כל מה שצריך.

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת ולהבין מה זו
 התבודדות; אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כה):
 ההתבודדות היא מעלה עליונה מהכל; הינו שאדם
 הולך למקום שאין שם בני-אדם, באיזה יער, או שדה,
 או חדר, או באיזה מקום שיהיה, ומתחיל לדבר אל
 הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלו, ומספר לו יתברך
 כל אשר מעיק לו ומצער אותו, כמו שמספרים לחבר
 טוב, כמו שילד מספר לאביו: "אבא, אני צריך דבר
 זה. אבא, זה מכה אותי. אבא זה מציק לי. אבא, עובר
 עלי כף וכף". אומר רבנו ז"ל, כף צריך כל יהודי
 להתנהג ולדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלו,

התקרבות לרבנו ז"ל קצה

ולבקש כל צרכיו. וזה בונה את כל תדמית האדם, נחקק אצלו, שאין לו רק הקדוש-ברוך-הוא, ואז כשזוכה להתנהג בדרך זו, הוא כבר אינו רוצה שום דבר בזה העולם, רק אותו יתברך, אינו חפץ שום ברירה, רק את הבורא יתברך שמו. וזו מדרגה הכי עליונה. ובוודאי בהתחלה זה בא לאדם קשה מאד, כי לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא צריכים שני דברים: א. אמונה — שאדם יאמין בהקדוש-ברוך-הוא, שהוא נמצא, ואין בלעדיו נמצא, והכל זה אלקות ואלקות זה הכל, ויחדיר בעצמו רוחניות חיות אלקות, עד שלא יראה משום דבר רק אלקות, ולא ישמע משום דבר רק אלקות, ויאמין איהו שהוא יתברך שוקד על שפתיו, וכל דבור נשמע ונתקבל למעלה אצלו יתברך. ב. תמימות להשליך לגמרי את חכמתו המדמה, וידע שאינו יודע כלל, רק מחזיק עצמו בו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, ויודע אשר דבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו. וזה תלוי בזה; הינו אמונה ותפלה ותמימות קשורים זה בזה; אדם שמשליך שכלו ודעתו, ויודע שאין לו שכל ושום השגה בשום דבר, אזי הולך בתמימות, ותכף כשהולך בתמימות, יהיה חזק באמונה, וברגע שיש לו אמונה — ידבר אל הקדוש-ברוך-הוא. ולכן כשהודי חזק באמונה בו יתברך, יודע שהוא יתברך נמצא אתנו, עמנו ואצלנו, הוא מדבר

אליו יתברך כדבר איש אל רעהו, ועל ידי שמדבר אליו יתברך, מתחזקת אצלו האמונה יותר ויותר, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן מד), שהאמונה של האדם תלויה בפה שלו, כמו שכתוב (תהלים פט, ב): "אודיע אמונתך בפיי", כפי שהאדם מדבר — כך מחזיק, וכשיהודי חזק באמונה, יודע שאין לו בזה העולם רק הקדוש-ברוך-הוא, ורק ממנו צריך לבקש כל צרכיו. ולזה אי אפשר להגיע, אלא כשיהודי תמים, והולך בתמימות ובפשיטות. ואז זוכה לחיות חיי העולם הבא בעולם הזה, ואין עוד זיו וחיות ודבקות כאיש תם וירא אלקים, שלא אכפת לו דבר, אינו רוצה כלום בזה העולם, אלא את הקדוש-ברוך-הוא לבד, ואליו פונה ובו בוטח, ויודע שרק הוא יכול לעזור ולהבינו. אדם כזה שנכנס בתוך תוכו הלמוד של רבנו ז"ל, זוכה ונעשה עצמאי, יש לו בטחון עצמי, ואינו מפחד מאף אחד, אינו צריך את אף אחד, ואף אחד אינו יכול לשברו ולבלבלו, וחי חיים טובים ונעימים.

אבל, בני ובנותי היקרים! זה לעמת זה של תמימות, ישנה הקלפה הגדולה ביותר: "ליצנות", שאדם מתלוצץ מהזילת. ואמר מוהרנ"ת ז"ל, שליצנות היא עקר פתח הטמאה. וחקמינו הקדושים אומרים (שבת קד): הבא לטמא — פותחין לו; הינו מי שרוצה

לטמא את עצמו, בר מינן, לעשות עברות — נותנים לו, שנאמר (משלי ג, לד): "אם ללצים הוא יליץ", אתה רוצה לעשות ליצנות — תעשה. אומר מוהרנ"ת ז"ל, שמהגמרא הזו מובן, שעקר פתח הטמאה זה ליצנות, כי חכמינו הקדושים דורשים מהפסוק הזה: אם ללצים הוא יליץ, שהבא לטמא פותחין לו; ואם כן אתה רוצה לצאת ולעשות הרע — הבחירה נתונה בידיך, וכמו שאומר הקדוש-ברוך-הוא לעם ישראל (דברים לא, ה): "ראה אנכי נתן לפניכם היום", אני נותן לכם מתנה — את היום הזה, אבל תדעו, שבתוך היום יש ברכה וקללה, את הברכה אשר תשמעו אל מצוות הוי"ה אלקיכם, אשר אנכי מצוה אתכם היום, והקללה אם לא תשמעו אל מצוות הוי"ה אלקיכם, וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום לעבד אלהים אחרים; הקדוש-ברוך-הוא נותן לנו את היום מתנה, ובתוך היום ישנם שני דברים: ברכה וקללה. אם אדם זוכה — יש לו ימי טוב, כל יום — יום טוב. ואם איננו זוכה, כל יום אצלו הוא יום רע, רחמנא לצלן; הינו פי באמת הקדוש-ברוך-הוא נמצא, ואין בלעדיו נמצא, הקדוש-ברוך-הוא מחיה ומתהוה ומקיים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, זה לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, אף אדם אינו מסגל לקלט דבר זה, מדוע? מסביר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סד):

כְּשֶׁרָצָה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְבַרֵּא אֶת הָעוֹלָם, הָיָה הַכֹּל
 אֱלֻקוֹת, וְצִמְצַם עֲצָמוֹ וּבָרָא אֶת הַחֲלָל הַפְּנוּי, הֵינּוּ שֵׁישׁ
 מְקוּם, שֶׁמֶשֶׁם כְּבִיכּוֹל פָּנָה אֶת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְשֵׁם
 הַבְּרִיאָה; וּמֵהוּ הַחֲלָל הַפְּנוּי, מֵה שֵׁיף, כְּבִיכּוֹל, שֶׁפָּנָה
 מִשֵּׁם אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, הֲלֹא הַכֹּל אֱלֻקוֹת? אֵלֶּא אֵלֶּא אִם לֹא
 הָיָה חֲלָל הַפְּנוּי, לֹא הָיְתָה בְּחִירָה, כִּי אָדָם הָיָה רוֹאֶה
 בְּעֵינָיו הַגִּשְׁמִיּוֹת אֱלֻקוֹת, הָיָה שׁוֹמֵעַ בְּאָזְנוֹ הַגִּשְׁמִיּוֹת
 קוֹל אֱלֻקוֹת, הָיָה נוֹשֵׁם בְּאִפּוֹ אֱלֻקוֹת, הָיָה מְדַבֵּר עִם
 פִּיו רַק אֵל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹ רַק מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, וְאִם-כֵּן לֹא הָיְתָה בְּרִיאָה, הֵינּוּ יוֹשְׁבִים בְּגֵן-עֵדֶן,
 שֵׁשֶׁם הוּא רַק רוּחַנִיּוֹת, רוּאִים וְשׁוֹמְעִים, נוֹשְׁמִים
 וּמְדַבְּרִים רַק אֱלֻקוֹת, אֵלֶּא רָצָה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל, לְפִיכֶן הִרְבָּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת —
 אוֹמֵר הַתַּנָּא; רָצָה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁבֹזָה הָעוֹלָם
 הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, הַמְּלֵא כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת וְלִיצְנֵי
 מְכַל דְּבַר שֶׁבְקֻדְשָׁהּ, וְעַם כָּל זֹאת נִשְׁמֹת יִשְׂרָאֵל
 יִתְגַּבְּרוּ עַל עֲצָמָם, וְיִלְמְדוּ תּוֹרָה, יִקְיְמוּ מִצְוֹת, וְאִזּוֹ יִזְכּוּ
 לְהַפִּיר אֶת הַבּוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ שְׁמוֹ, יִדְּבְרוּ אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ
 וְיִשְׁיחוּ אֵלָיו, וְיִתְעַנְּגוּ מִזִּיו הַשְּׁכִינָה, וְיִהְיוּ רְגִילִים כָּל
 דְּבַר לְסַפֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, עַד שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָהֶם בְּזָה הָעוֹלָם
 רַק הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב (ויקרא כו, יב):
 "וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם", אוֹמֵר עַל זֶה רַש"י: עֵתִיד אֲנִי
 לְטַיֵּל עִמָּכֶם בְּגֵן-עֵדֶן, וְאֵהְיֶה כְּאֶחָד מִכֶּם; שֶׁהַקְּדוֹשׁ-

ברוך-הוא יסתובב עמנו פה בזה העולם, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כב), שהגהינום והגן-עדן הם בזה העולם; אדם מיצר לעצמו גן-עדן ומיצר לעצמו גיהנום; אם אדם משתוקק אל הקדוש-ברוך-הוא, ורוצה רק אותו יתברך, הוא חי כבגן-עדן, ואם, חס ושלום, אדם עושה ליצנות, ובורח מאמונה ומרוחניות חיות אלקות, אזי נמצא בגיהנום. ולכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קצא), שיכולים בזה העולם לשבת שני אנשים זה לצד זה, וזה יש לו גן-עדן, שעשוע עולם הבא, ומרגיש את הש"י עולמות, וזה מסכן, שורה בגיהנום, רחוק מהכל, ורוצה רק חשך, ומיאש לגמרי מחייו, עד שפבר רוצה למות מרב דפאון ועצבות ומרירות שמסבבים אותו. וזו הבחירה שנתנו לאדם.

ופה בזה העולם, בני ובנותי היקרים, הורידו את נשמת רבנו ז"ל, שהוא מגלה לנו את כל זאת, והוא מעורר את כל העולם מהשנה, כמוכא בדבריו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס'), שהצדיק מעורר מהשנה; כי יש בני-אדם הישנים את ימיהם; ומה זאת אומרת שנה? אלא אדם יכול להתפלל, ללמד, לקיים מצוות, אבל אצלו זה כמצות אנשים מלמדה, כדבר שבשגרה, מחמת שידע שצריך לקום, להניח תפלין, להתעטף

התקרבות לרבנו ז"ל

בְּצִיצִית וְכוּ', וּמִמְלִמֶל אֶת מְלוֹת הַתְּפִלָּה כְּלֹאֲחֵר יָד, וּמִסִּים, וְעוֹזֵב אֶת בֵּית־הַכְּנֶסֶת וְכוּ', וְהַכֹּל בְּחִינַת שְׁנֵה, שְׁאִינוּ מְרַגֵּישׁ אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, כִּי אִם הִיָּה מְרַגֵּישׁוֹ יִתְבַּרֵךְ, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן סה), הִיָּה עוֹשֶׂה מְכֹל הַתְּפִלָּה אַחַד, וְלֹא הִיָּה עוֹזֵב אֶת הַתְּפִלָּה, אֲלֵא תָמִיד הִיָּה מוֹצֵא אֶת ה'אֶחָד', אַחַד יַחֲדִיד וּמִיַּחַד הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וְהִיָּה יוֹדֵעַ שֶׁהוּא מְדַבֵּר עִתָּה אֶל הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, אֲזִי הִיָּה כּוֹסֵף לְהוֹסִיף עוֹד וְעוֹד דְּבוּר; כִּי כָל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁמְדַבְּרִים אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, זֶה כְּמוֹ שֶׁמְלַקֵּט פְּרָחִים בְּגֵן־נְהַדָּר, וְאִינוּ רוֹצֵה לְעֹזֵב אֶת הַגֵּן, אֲשֶׁר יֵשׁ בּוֹ רֵיחוֹת עֲרֵבִים, בְּשָׁמִים וְכוּ', אוֹ כְּנִמְצָא בְּבֵית הָאוֹצֵר, וְאוֹגֵר יְהִלּוּמִים, אֲזִי חֶפֶץ לְקַבֵּץ בְּעֵת הַתְּפִלָּה עוֹד וְעוֹד אֲבָנִים יְקָרוֹת. וְכֵן כָּל מִצְוָה שֶׁמְקַיֵּם, יִרְקַד מֵרַב שְׂמֻחָה, שֶׁבְּרוּךְ הַשֵּׁם, בְּזֶה הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי, זוֹכֵה לְקַיֵּם מִצְוֹתָיו יִתְבַּרֵךְ; אִיזוֹ גַּחַת־רוּחַ זוֹ?! וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ה'), שֶׁכְּשֶׁאֲדָם זוֹכֵה לְהִרְגִישׁ אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, זוֹ נִקְרֵאת אֶסְפֵּקְלָרְיָה מְאִירָה, שֶׁמְרַגֵּישׁ שֶׁהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נִמְצָא עִמוֹ, אֵתוֹ וְאֶצְלוֹ, וְאִזוֹ עוֹשֶׂה אֶת הַמִּצְוֹת בְּשֻׂמְחָה עֲצוּמָה, וְאִינוּ מְבַקֵּשׁ שׁוּם שְׂכָר, אֲלֵא עֵקֶר הַשְּׂכָר — שִׂיזְכָּה לְקַיֵּם עוֹד מִצְוָה. וְזֶה מֵה שֶׁאוֹמֵר הַתַּנָּא (אָבוֹת ד, ב): "שְׂכָר מִצְוָה — מִצְוָה"; כִּי רוֹאֵה אֶת הָאֱלֹקוֹת בְּתוֹךְ הָעוֹלָם הַזֶּה, וְעוֹשֶׂה צְוֵי הַבּוֹרָא יִתְבַּרֵךְ שְׂמוֹ. וְלִכֵּן כָּל הַשְּׂכָר

שְׂרוּצָה בְּעָבוּר קִיּוּם מְצוּהָ — שְׂיִזְכָּה לַעֲשׂוֹת עוֹד מְצוּהָ. לֹא-כֵן כְּשֶׁאָדָם יִשֵּׁן, מֵחוּ שְׂרוּי בְּשָׁנָה, וְכָל הַתְּפִלָּה בָּאָה לוֹ בְּכַבְדוֹת, וְקִיּוּם הַמְצוּוֹת נַעֲשֶׂה אֲצִלוֹ כְּעַל כָּבֵד וּכְמִשָּׂא מַעֵיק, וְזֶה אֲצִלוֹ בְּבַחֲיִנַת אֶסְפִּיקְלָרְיָה שְׂאִינָה מְאִירָה, הוּא יוֹדֵעַ שָׁאֵם לֹא יֵנִיחַ תְּפִלִּין וְלֹא יִלְבַּשׁ צִיצִית, אוֹ יַחֲלִיל שַׁבָּת, בַּר מִינֵן, יִקְבֵּל עֲנֹשׁ, וְלִכֵּן מְקַיֵּם זֹאת. אָבֵל אֵין זֶה הַשְּׂלֵמוֹת; כִּי עֵקֶר הַשְּׂלֵמוֹת — שְׂיִרְגִישׁ הָעוֹלָם הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְזֶה מֵה שְׂרַבְנוּ ז"ל רוּצָה לְהַחֲדִיר בְּנוֹ, שְׂאֶפְלוֹ שְׂיִישׁ לְאָדָם צְרוּת וְיִסּוּרִים וּמְרִירוֹת וְעִגְמַת נֶפֶשׁ, יִסְתַּכֵּל הַיֵּטֵב בַּיּוֹם הָרַע שְׁלוֹ, וְיִמְצָא שָׁם גַּם-כֵּן טוֹב, יִמְצָא שָׁם אֱלֻקוֹת, כַּמּוּבָא בְּדַבְּרֵי ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן לג); אָבֵל לְכָל זֶה צְרִיכִים תְּנָאֵי כְּפוּל: תְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת, וְלִבְרוּחַ בְּתַכְלִית מֵהַלִּיצְנוּת.

וְהִנֵּה, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! מָה אָנוּ רוֹאִים הַיּוֹם, וְכֵן מִשָּׁךְ כָּל הַדּוֹרוֹת, שֶׁהֵיְתָה קְלָפָה שֶׁל לִיצְנוּת, וְהַתְּלוּצְצוֹ וְלַעֲגוֹ וּבְזוּי אֶת הַצְּדִיקִים. מִשָּׂה רַבְּנוּ עָלָה לְשָׁמַיִם אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, לָחֵם לֹא אָכַל וּמִיָּם לֹא שָׁתָה, וְהָיָה דְּבוּק בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהוֹרִיד לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, וְכָל עַם יִשְׂרָאֵל רָאוּ קוֹלוֹת וּבְרָקִים, אֲשֶׁר וְעָנָן, וְשָׁמְעוּ אֶת קוֹל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא (שְׁמוֹת כ, ב): "אֲנֹכִי הוֹי"ה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו'."

התקרבות לרבנו ז"ל

לא יהיה לך אלהים אחרים על פניי, והיה צריך, אם-כן, להיות בטול הבחירה, כי כלנו היינו בהר סיני, ושמענו "אנכי" ו"לא יהיה לך", וכמאמרם ז"ל (ירושלמי סנהדרין דף ג.): אנכי ולא יהיה לך — מפי הגבורה שמענו; והנה קם קרח ועשה ליצנות ממשה, עשה ליצנות ממצות מזוזה, ממצות ציצית, ומשף אחריו הרבה אנשים, אשר זהו פח הבחירה; מחד גיסא — יכולים לראות אלקות, להרגיש רק את הקדוש-ברוך-הוא, ומאידך גיסא — ישנה ליצנות על כל זאת. כי זה לעמת זה כנגד משה עומד קרח. ודבר זה נשנה בכל דור ודור; כי כל צדיק וצדיק נקרא משה, כמובא (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ב'), שחכמינו הקדושים קוראים זה לזה 'משה שפיר קאמרת', שכל צדיק יש בו בחינת משה, אבל נגדו יש קרח, העושה ממנו ליצנות, וזה הבחירה והנפיון. ואם אדם היה הולך בתמימות ובפשיטות, אם אדם היה מכניס עצמו בתוך דברי רבנו ז"ל, היה יכול לחיות חיים טובים, חיים נעימים, חיים ברוכים, והיה מרגיש כבר את העולם הבא בעולם הזה, ואצלו לא היה הפרש בין עכשו לבין אחר-כך. כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן כא): מה ההפרש בין העולם הזה לעולם הבא? רק ד' אמות. עתה אנו נמצאים פה, ועוד מעט נהיה שם; הינו מצד הגוף יש הפרש, הנה אנו מסתובבים בזה העולם ברחבות ידים,

ואחר-כך יכניסו את הגוף בקבר. אבל מצד הנשמה אין הפרש; כי אם אדם זוכה וחס אלקות, ומדביק נשמתו אל הקדוש-ברוך-הוא, ומדבר אליו יתברך, מסתפל רק עליו יתברך, שומע רק בקולו יתברך, שהוא קול התורה הקדושה וקיום המצוות, כפי שגלו לנו חכמינו הקדושים, אזי חי חיים טובים ונעימים, והוא כבר בזה העולם חש ערבות העולם הבא, ולכן אצלו אין הבדל בין העולם הזה והבא. אבל אם אדם מסכן, אינו מקבל את זאת, ומסתובב אחר הליצנים, שעושים צחוק ולועגים לכל זאת, באמרו: "אה, שטיית" וכו', שאלו כלל הכופרים והאפיקורסים, שכל מרבלתם היא 'ליצנות' בעלמא, לבסוף, רחמנא לצלן, עובר עליהם מה שעובר. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי ברכות ב'): קשה היא הליצנות, שתחלתה יסורים וסופה כליה, רחמנא לישזבן, בתחלתו של ילץ — כבר מתחיל לסבל יסורים, ולבסוף — כליון, לא נותר ממנו מאומה. ודבר זה אנו רואים בחוש, החילוניות, שמשליכים מעצמם את עלו יתברך, יסודה בליצנות; אלו שבאו לפני מאה שנה, המשפילים, הבולשביקים, המפקרים, הקלים, הריקים והפוחזים, פסלת האדם, אנשי בליעל, מה עשו? התלוצצו מהיהדות, וכבר החלו לסבל יסורים; כי ברגע שאין לאדם אמונה בהקדוש-ברוך-הוא, הוא מלא יסורים, באשר אין לו

למי לפנות בעת צרה; כי כל ההולך עם חכמות וליצנות – סובל יסורים, וסופו – כליה, שלא נותר ממנו כלום. והיכן בניו של ראשי המשכילים וכו'? כלם נשתמדו, החליפו דתם לנצרות, ולא נותר ממנו נין וזכר, רק תמונה בעלמא. לעמתם – ממי נמשכת שרשרת הזהב של כלל נשמות ישראל? רק מהצדיק האמת, ממשה רבנו עד הדור הזה, שבכל דור ודור שולח הקדוש-ברוך-הוא צדיק, שהוא בחינת משה, ומעביר את המורשה לעם. וכמו שאומר התנא (אבות א): "משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה"; וכן הולך במסרת מדור דור עד ימינו.

ולכן, בני ובנותי היקרים! אשרי האדם הזוכה להתקרב אל הצדיק האמת, המגלה ומפרסם את הקדוש-ברוך-הוא בעולם. אבל צריכים לזכור, שמשה רבנו היה הראשון, שגלה את התורה לעם ישראל, ועמד כנגדו קרח, וכן נמשך בכל דור ודור, שנגד הצדיק האמת, עומד הסמ"ך-מ"ם בלבוש של צבוע וליצן וכו', ומנסה לבטלו. דוד המלך, שמסר נפשו לגלות את הקדוש-ברוך-הוא, והשאיר לנו ירושה את ספר התהלים, שכל יהודי ויהודי מוצא עצמו בו, ויכול לשפך לבו לפניו יתברך בעת צרתו, עמדו נגדו ליצנים,

התקרבות לרבנו ז"ל

רה

כְּמֵאמָרָם ז"ל (ירושלמי שקלים ברכות א'): אין דור שאין בו ליצנים כדורו של דוד; שבו היו המון ליצנים, ומדוע? כי דוד המלך הורה לנו דרך של תמימות ופשיטות, איך תמיד יכולים למצא את הקדוש-ברוך-הוא. ובשביל זה התחיל את ספרו: "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד, ובמושב ליצים לא ישב". ובזה אנו יכולים להבין את עצת הסמ"ך-מ"ם, שהסכים שנשמת רבנו ז"ל תרד לזה העולם, כי הביא עמו איזה זקן ועושים צחוק ומשתוללים ברחובות, ועושים כל מיני שגעונות, ומקרקרים ומגמגמים נ' נח' נחמ' וכו', ובני-אדם חושבים שזה חלק מחסידות ברסלב וכו', ולבסוף אנשים מתרחקים מדבר רבנו ז"ל, כי נדמה בעיניהם כשגעון וכו', חס ושלום. ובאמת הכל שקר וכזב, דמיון גדול, שאדם אחד הכניס בספרו וכו' פתק, וחשב הזקן שזה מרבנו ז"ל וכו', ומשם נתהוה השטות והשגעון הזה, אשר גורם בושות וחרפות לדבר רבנו ז"ל, וגורם שאנשים יתרחקו מרבנו ז"ל ומאנשיו.

ולדאבוננו הרב, מה קורה כיום? עובר על נשמות ישראל צרות ויסורים, עקרו מליונים יהודים מהאמונה בבורא יתברך שמו, על-ידי קלפת הליצנות, שהתלווצו מהיהדות. ועכשו הקדוש-ברוך-הוא מוריד הארה

ממרום, התעוררות בתשובה. עם ישראל עבר עליהם מה שעבר, עברה עליהם שואה גשמית, בה נכחד שלישי מעם ישראל, במיתות משנות, מיתות אכזריות, ואם לא די בזה, עברו שואה רוחנית, בה העבירו על הדת מליונים מנשמות ישראל, על-ידי שלעגו ליהדות ולכל דבר שבקדשה. והנה קול רבנו ז"ל הולך מסוף העולם ועד סופו, מחזק ומעודד ומקרב את נשמות ישראל. ולכן אשרי מי שזוכה להתקרב אל רבנו ז"ל, ולזקח את ספריו, ומתחיל להתבונן מה כתוב שם, ויראה אורות רוחניים, אורות כאלו המחזקים ומעודדים ומעוררים את נשמות ישראל, ומחזירים בהם תקוה, ומקרבים אותם אל בוראם. וברוך השם, נעשית פיוס התעוררות לתשובה, יהודים שבים לצור מחצבתם, וכלם נמשכים אל רבנו ז"ל כאל מגנט ממש, הם דבוקים בספרי רבנו ז"ל. אבל, בני ובנותי היקרים, זאת עליכם לידע, אשר צריכים להזהר מאוד מאד מהמדה הרעה של ליצנות, כמו שאומרים חכמינו הקדושים (שיר השירים רבה, פרשה א): מה השמן הזה פוס מלא אינו מורזיף, אף דברי תורה אינם מורזפים בדברי ליצנות, אם נכנס דבר של תורה ללב, יוצא פנגדו דבר של ליצנות, נכנס ללב דבר של ליצנות, יוצא פנגדו דבר של תורה; כי תורה וליצנות אינם עולים בקנה אחד, אם אדם רוצה ללמד תורה, הוא צריך להשליך

ממנו את הליצנות על אתר. כמו־כן דבר רבנו ז"ל זהו תמימות ופשיטות, עמק עמק מי ימצאנו, ואם אדם הולך בדרך של תמימות, יקבל הרבה מרבנו ז"ל, ויש הרבה מה לקבל, אבל אם הולך בדרך ליצנות — לא יקבל כלום! ולצערנו הרב, ישנם תמיד ליצנים המתלוצצים, באמרם: "אה, שמעתי הרצאה וכו', מה זה מדבר אלי?!" וכו', ונמשכים אל החשך והאפל, אף אל ישכחו, שיבוא היום, מר ונמחר להם מאד, וימרטו שערות ראשם בצער רב: "מה עושים", כי אין להם השער והפתח לשית עצה לנפשם האמלה.

ולכן שלח לנו הקדוש־ברוך־הוא בדור הזה את רבנו ז"ל, שמגלה לנו (לקוטי־מוהר"ן, חלק ב', סימן פד), שהפתח והשער להנצל מכל פגעי ומקרי הזמן הוא הפה של האדם, המדבר אל הקדוש־ברוך־הוא, כי הדבור אליו יתברך על־ידי תפלה והתבודדות, הוא הדלת להכנס אליו יתברך, וברגע שאדם מרגיל עצמו בזה, כבר איננו לבד. שזה מה שאומרים חכמינו הקדושים (תנא דבי אליהו, פרק טו), לפי שכל המרבה שיחות ותפלות הם המלויים אותו לבית עולמו; הסוד של רבנו ז"ל הוא עמק — מי ישורנו?! רבנו ז"ל מגלה לנו דרך נכונה, איך יכולים לעבור את העולם בשלום, איך יכולים לעבור את העולם בדבקות הבורא יתברך

התקרבות לרבנו ז"ל

שמו, על-ידי שאדם ירגיל עצמו לדבר אליו יתברך, שזוהי העצה הנפלאה של "התבודדות", שאז הוא אף פעם לא נמצא לבד, כי תמיד יש לו עם מי לדבר, ועד זקנה ושיבה לא יפסיק מלדבר עמו יתברך, ועד הרגע האחרון ששוכב על ערש דוי מדבר עמו יתברך, ומוציא מפיו רצונות והשתוקקות, ובזה יוצאת נשמתו ונכללת במקום שנכללת, אשרי לו!

ולכן, בני ובנותי היקרים! כשאדם רוצה להתקרב אל רבנו ז"ל, עליו לידע, שכמו שעמדו על משה רבנו ליצנים, כן עמדו על דוד המלך, וכמו שהיו על דוד המלך, כן נעשה בכל דור ודור. ואומרים חכמינו הקדושים (שמות רבה, פרשה נב): היה משה עושה במשכן, והיו ליצני ישראל אומרים: אפשר שהשכינה שורה על-ידי בן עמרם? הינו שהיה משה בונה את המשכן, היש שמחה גדולה מזו? והנה מה ארע? היו ליצני ישראל מכנים את צדיק הדור בשם משפחתו, בזלזול רב, אינם אומרים אפלו ר' משה, אלא 'בן עמרם', שמו שמים! דור דעה, ששמעו מפני הגבורה: "אנכי ה'" ו"לא יהיה לך", והנה משה רבנו הוציאם ממצרים, ונתן להם את הפז, את העננים והבאר, וכמו שאומרים חכמינו הקדושים (תענית ט), משנסתלקו אהרן ומרים, נותר הכל בזכות משה. והנה בונה את המשכן, אז

כיצד יכולים לעשות ליצנות, ולומר: אפשר שהשכינה
 שורה על-ידי בן עמרם? ! וכמו-כן בכל דור ודור, אין
 קוראים את הצדיק האמת בשמו, אלא בשם המשפחה,
 בלשון זלזול. וכן אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי
 ברכות ב'): ה"ו ליצני הדור הולכים אצל חלונותיו של
 דוד, ואמרין לו: דוד, דוד, אימתי יבנה בית-המקדש,
 אימתי בית ה' גלך?! כי ידעו שהקדוש-ברוך-הוא
 הבטיחו שלא הוא יבנה את בית-המקדש, אלא בנו
 שלמה, אזי הלכו ושאלוהו, מתי יבנה בית-המקדש,
 כאומרים: מתי תסתלק מזה העולם?! והיה דוד אומר:
 אף-על-פי שאני יודע שמתכונן להכעיסני, יבא עלי,
 אם לא הייתי שמח בדבריהם; ששמח העקר שרוצים
 בבנין הבית. משה רבנו היה הראשון שגלה את
 ה"תורה", ודוד המלך היה הראשון שגלה את
 ה"תפלה", ומשניהם עשו ליצנות. וכן נעשה בכל דור
 ודור, כל צדיק קדוש הדבוק בו יתברך בדבקות אמת,
 ומקרב רחוקים אליו יתברך, ומעוררם על למוד התורה
 הקדושה וחיזוק התפלה בכונה, ממנו דיקא עושים ליצי
 ליצנות, רחמנא לצלן. ולכן כל הרוצה להתקרב אל
 רבנו ז"ל, עליו לידע, אשר היסוד — "תמימות
 ופשיטות", לידע ש"איני יודע כלום! ועלי לקיים כל
 מה שרבנו ז"ל אומר"; כי עליכם לדעת, בני ובנותי
 היקרים! אשר חסידות ברסלב תלויה רק בדבר אחד:

כפי שאדם לומד "לקוטי-מוהר"ן", "ספורי-מעשיות",
 "ספר-המדות", "שיחות-הר"ן", ו"חיי-מוהר"ן", עד
 שיהיה בקי בעל-פה בספרי רבנו ז"ל, וזהו חסיד
 ברסלב אמתי! כי אדם זה אין יכולים להטעותו ולנתקו
 מרבנו ז"ל. לא-כן מי שעדין לא למד את ספרי רבנו
 ז"ל, אותו יכולים להטעות בכל מיני שטיות ודמיונות,
 כאלו דבר רבנו ז"ל תלוי ב"ועד" וכו', או בקרקור
 וגמגום נ' נח' נחמ' וכו', או בזקנים טפשים וכו', אשר
 אינם יודעים בין ימינם לשמאלם כלל וכו', או בכמה
 אברכים מחצפים המתנשאים על הצבור וכו' וכדומה.
 והיות שזכינו, ברוך השם, שישנה התעוררות לתשובה,
 ויהודים תמימים מתעוררים בתשובה שלמה, וחפצים
 מאוד להתקרב אל הקדוש-ברוך-הוא, והנה ספרי רבנו
 ז"ל מופצים בריש-גלי בכל העולם כלו, אל תהיו
 בטלנים! קחו ספר מספרי רבנו ז"ל, ותתמידו בו מאוד
 מאוד, ותראו את הטוב והנעם שיש בו, ותתקרבו אל
 הקדוש-ברוך-הוא ביתר שאת וביתר עז, ותרגישו
 עולמכם בחייכם, אשריכם!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!